

bentats, i tothom sap quant important es que en els pobles hi hagi un secretari que coneixi bé el mecanisme administratiu i sàpiga orientar el cos municipal cap a son avens moral i material en benefici del poble.

Per la premsa diària s'haurán enterat prou els nostres lectors dels temes interessantíssims tractats per homes competents en les sessions d'aquesta Setmana Municipal. Jo vull detenir-me solament en fer notar qualque cosa referent al acte de obertura de l'Assamblea, que tingué lloc en l'històric Saló de Cent de les Cases Consistorials de Barcelona.

Presidia el Sr. Governador en representació del Govern; el canonge doctor Cararach, en representació del Sr. Bisbe; el diputat provincial, senyor Ferrer i Bàrbara; l'Alcalde de Barcelona, el radical Sr. Morales; el Sr. Argemí, en representació dels parlamentaris catalans. Tots ells pronunciaren breus parlaments. De lo que digueren tot ells, no me'n ocuparé, fent constar, no obstant, que estigueren encertats; com tampoc me ocuparé del bell parlament del Sr. Durán i Ventosa quefe de la minoria regionalista. Però si vull notar quelcom de lo que digueren el canonge Dr. Cararach, els representant dels radicals, el concejal monàrquic senyor Martínez Domingo, l'alcalde senyor Morales, el Director de la Escola Sr. Lloret i el Sr. Governador.

Fixeu-s'hi perque val la pena.

El Canonge Dr. Cararach demostrà eloqüentment que la Iglesia fou la mare dels Municipis; ella és més regionalista que ningú, més demòcrata i liberal en sa organització i sos procediments que cap dels qu'es diuen liberals o demòcrates. Fou molt aplaudit, i els republicans es quedaren amb la boca oberta al oir aixó en llavis d'un... clerical.

En Martorell representant dels lerrouxistes, espetá un discurs glorificant el Saló de Cent i entoná un himne als grans Concellers de Barcelona, gloria de la patria catala-

na, i alabá les tradicions venerandes de la nostra terra...

¡Semblava un jaumista!

En Martínez Domingo, concejal dinástic, s'enorgullí del acte per ell realitzat quan fou alcalde, allavors de l'Assamblea de parlamentaris, sentint-se orgullós d'haver estat al costat del poble i en contra del govern, clavant-li la vara pela nassos. ¡Dir aixó un fervent dinástic!

L'alcalde lerrouxista, digué un breu parlament, que ni pronunciá per una senyoreta aristocrática... filla de Maria.

El Director de l'escola, senyor Lloret, fuetejá els governs de una manera despiadada, dient-els-hi poc menys que no es cuidaven més que de xuclar la sane dels pobles, convertint els municipis en uns recaudadors de contribucions. No deixá cap govern amb ós sencer... davant del Governador.

I el Governador, s'aixecá per clourer l'acte i digué... que teníam raó de queixarnos, i que ell reculliria els batecs d'aquella assamblea i les seves conclusions per a traslladar les al govern.

¿Que tal? Un canonge que parla com un demòcrata; un lerrouxista que parla com un carlí; un dinástic que parla com un republicà; un batlle radical que parla com un aristòcrata; un governador, que'l representa, que diu que tenim raó.

CURIÓS COL-LOTGE

Envolicallat per la penombra, estava un capvespre d'estiu dins la entrada de ma casa tot voreta, son portal, quan arriba a mes orelles la següent conversa.

— Escolta Pep ja que'm coneixes, te ho diré francament; jo so partidari ben convençut de que circolin totes les idees bones i males, digué en Quico.

En Pep, agafant en aquest últim per la mànega de la camisa li diu a cau de aurella, però que jo vaig oir perfectament.

— Doncs mira, demá donarem orde de que pugui circular lliurement la moneda falsa al costat de la bona i verdadera.

— Aixó no, va dir, bruscament en Quico, mentres en Pep no donan se per entés continuá diguent

li a cau d'orella. També demá donarem orde de que puguin entrar els vins adulterats i la llet falsificada i que't donguin les medecines barrejades amb veri; cada hu es lliure de escollir lo bo i deixar lo mal; l'home deu probar-ho tot, fins els volets venenosos.

En Quico estranyat de lo que escoltava i no poguent soportar la forsa de tanta llògica esclamá, deixem Pep, que sols vull llibertat per les idees bones, que lo altre es una barbaritat.

Un obrer qu'estaba seguint el curs d'aquest diàleg, tot prenguent la fresca, després de reflexionar un poc digué «Ara comprene per que l'Esglesia prohibeix les males idees, la llibertat de pensament i d'impremta.

Vol que'is seus fills s'alimentin de la sana veritat i no del error i la mentida, i no vol que li donguin gat per llebre, posant en les seves mans billets falsos en lloc de veritables.

Ciar está que com Mare que n'es, no vol permetre que enganyin a sos fills.

Secció Literaria

L'Escapulari

En mitg d'un pla rubert d'arbres, onatit de flors i d'herba tendra, rodejat d'altres montanyes i atravesat per grups de nombroses aurenetes, s'hi alçava, temps enllá, un graciós edifici, tot blanc, i amarat de flairosos perfums que exalaven els jardins que l'envoltaven i que's veien, ben sovint, invadits de blincadicos i xamosos nens, tots uniformats, que com un vol de tendres colometes se repartien per les nombroses avingudes, ansiosos d'esplejar se amb llibertat... ¡I com jugaven! ¡I quin bell aspecte oferien aquells encontorns amb el bellugám d'aquells infants! ¡I com alegraven els seus crits riillers...! Mes de sobte, a un toc de campana, els colegials se posaven de dos en dos, pujaven la blanca escala de marbre i el silenci per un rato interromput invadía altra volta aquells jardins...

La nit havia ja estés el seu fosquisim vel sobre la terra... La ll-